

Životné jubileá

Zdravica Hele (Oťaheľovej) k jubileu

Hela na brehu Oravskej priehrady v roku 2009 pri obci Bobrov (Foto: Richard Hrivnák).

vnímať vedeckú prácu a zároveň mi Hela priniesla už spomínanú knižku, ktorú dodnes často a s radosťou listujem. Odvtedy sa naše cesty skrížili v tom najlepšom zmysle slova, ako odborne, tak aj ľudsky a trvajú dodnes. Z odborného hľadiska to bolo pre jej prirodzené odovzdávanie vedeckých vedomostí o vodnej a močiarnnej vegetácii, ktoré dokázala vnímať nielen cez strohé druhy a spoločenstvá, ale najmä vo vzťahu k ekológii a vplyvom človeka. Vďaka tomu sme neskôr strávili na spoločných terénoch veľa času, najskôr ako jej doktorand, neskôr ako kolega. Či už to bolo v číždach alebo na člne, pri brodení sa bahnom a niekedy i mračnami komárov, vyťahovaním „vechtov“ (familiárny názov pre vodné rastliny) ručne, hrabľami alebo kotvičkami (mnohé sa dodnes usmievajú na ryby, zachytené o konáre na dne vôd), debatami nad možnosťami spracovania a využiteľnosti získaných údajov, pri písaní článkov, „zábavou“ s recenznými posudkami a, samozrejme, radosťou pri „stránkových korektúrach“. Netreba zabudnúť ani na debaty večer pri nejakom tom jedle a pití (samozrejme nealkoholickom, aj keď pívko alebo pohár vína po jedle neboli na škodu). Tu mi hneď napadá jedna z prvých skúseností so špargľou, ktorú Hela rada pripravovala na chalupu v „Brodském“. K tomu istému miestu sa viaže i druhá spomienka na rodninu historickú posteľ, ktorá bola dostatočne dlhá na to, aby som na nej dokázal prespať v čase

Len prednedávnom vyšiel v Bulletin Slovenskej botanickej spoločnosti krátky článok k narodeninám RNDr. Heleny Oťaheľovej, CSc. (2016, 38: 107–109) a už je tu opäť dôvod na blahoželanie a trochu spomienok. Začnem priateľským, predovšetkým nech zdravie slúži, šťastie nech prichádza v dostatočných dávkach a dobrá nálada nech Ťa neopúšťa! Nebudem tentokrát vedecký, ale skúsím trochu prejsť niektoré moje spomienky, ktoré sú s Helou späté. Neviem už presne, kde sme sa videli prvýkrát, ale utkveli mi dve akcie. Prvou bolo predstavenie knižky „Rastlinné spoločenstvá Slovenska 1. Pionierska vegetácia“ v Bratislave, kde vodná vegetácia bola jej podstatnou časťou. Ako človeka, ktorému voda ako živél vyhovuje (teda keď sa ako živél akurát nespráva), ma tieto spoločenstvá zaujali najmä preto, že miesto, kde som sa vtedy čerstvo presťahoval (juh stredného Slovenska), bol „plný“ tejto vegetácie. Druhou bolo asi prvé stretnutie v teréne pri výskume vegetácie obnaženého dna, kde som mohol

našich spoločných terénov na Záhorí. Čas rýchlo plynul a po odchode Hely do dôchodku ostalo dôležité miesto kolegynne prázdne a moje smerovanie sa tak postupne čiastočne presunulo na iné témy. S Helou sme však stále v priateľsky aktívnom kontakte, či už odborne, naposledy pri hodnotení rastlinných spoločenstiev otvorených vôd pre potreby „Červeného zoznamu“, alebo si len tak „poklábosíme“ o živote, výhodách a nevýhodách dôchodkového veku (čo pozorne počúvam, „bo“ sa to raz bude hodiť), príbehoch z chalupy, kde tak radi spolu s manželom Janom chodia.

Nuž čo dodať na záver, snáď len nech to všetko vydrží i naďalej 😊.

RICHARD HRIVNÁK